

ΝΟΥΜΑΞ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 25 του Δεκέβρη 1905 | ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 178

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΨΥΧΑΡΗΣ. 'Απολογία (συνέχεια).
ΑΔΕΕ. ΠΑΛΛΗΣ. Θουκυδίδης (Βιβλίον πρώτο).
Α. Ε. Παραμύθια Μολίβου (της Μιτυλήνης).
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ο 'Ασωτος (συνέχεια).
ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ. Κρυφές Λαχτάρες.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Α. Α. Γιάννης Περγιολίτης, Α. Βρανάς, 'Ηρ. Σιαύρος.
Δ. Π. Τ. Φανόμενα και Ποήματα (Ψυχάρης και 'Ακρόπολις) - Τα προσόντα του Νομαρχοκομματάρχη - Ρωμαϊκοί γάμοι - Λογιώτατα φυτά - 'Ο δειμνηστος του Κωσιαγερακίση).
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ--ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ - Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ - ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ - ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Κυριακή 25 του Δεκέβρη.

Δόξα εν 'Υψίοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν
ἀνθρώποις εὐδοκία.

Λουκά Β'.

«'Αγγελοι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσι» τὸν μέγαλον Θεόν. ὅπου ἔφερε στὴν γῆν εἰρήνην, τὸ νεογέννητο Παιδί. τὸν προαιώνιον Θεόν, ὅπου συγκατέθηκε καὶ ἔφορεσε σάρκα ἀνθρώπου, γὰρ νὰ σώσῃ τὸν παραζαλισμένον ἀπ' τὴς ἐννοίας καὶ τὴς φροντίδας τοῦ κόσμου, ὅπου παρὰδερνὸν σὰν καρὰβὶ χωρὶς τιμόνι, χωρὶς πυξίδα, χωρὶς ἕνα ἀστὲρ, νὰ φέγγῃ τὸν ἔρμω σκοτεινισμένον τοῦ δρόμου. 'Αγγελικὴ μελωδία ψέλνει τὴ μεγάλη γέννηση καὶ βοσκῶν αὐτὰ ἀξιῶνται πρῶτα νὰκούσουν τὸ μήνυμα τὸ πρόσχαρον. Καλότυχοι καὶ καλογραμμένοι βοσκοί, ὅπου ἀξιώθηκατε αὐτὴ τὴ χάρη! 'Απὸ σας τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βουνοῦ, τοὺς ἀπλοῦς, τοὺς ἀπονήρευτους, πῶς δὲν ἔφασε τοῦ κόσμου τὴ κακία νὰ σας παραστρατήσῃ, ἀρχίνησε τὸ κήρυγμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Κάτω ἀπὸ τὰ σύραχα καὶ τὰ βουνάκια τῆς Βηθλεὲμ στέκει ὡς τὰ σήμερον ἕνα ἴσωματάκι ληροφυτεμμένο τῆς εἰρήνης τὰ δέντρα μὲ τὴ βελουπράσινη φυλλωσιά τους πρασινοβολοῦνε μὲ ξέχωρη χάρη, σὰν νὰ θυμίζουσι τὸ αἰώνιο μεγαλεῖο κεινοῦ τοῦ τόπου. Σ' αὐτὸ τὸ ἴσωμα ἡ παράδοση τῶν αἰώνων λέγει πῶς κείνη τὴ βραδεῖα οἱ βοσκοὶ φυλάγανε τὰ κοπάδια τους. Μακρὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ὁ τόπος, ὅζω ἀπ' τὴν κοινωνία οἱ ἀνθρώποι, ὅπου ἐδιάλεξε ἡ Θεῖα χάρη νὰ πρωτακούσουν τῆς χάριος τὸ μήνυμα. Δέντρα εἰρήνης

φυτεμμένα ἐκεῖ ὅπου τὸ κήρυγμα τῆς παγκόσμιας καὶ παντοτεινῆς εἰρήνης ἦταν γραμμένο νὰ πρωτολογηθῇ. Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκόνα πῶς μᾶς παρουσιάζει ὁ Βαγγελιστὴς Λουκᾶς, εἰκόνα γεμάτη ἀπλότητα καὶ μεγαλοπρέπεια, εἰκόνα πῶς μέσα στὴς μεγάλες γραμμὲς τῆς παρουσιάζει ὅλη τὴ μυρωδιὰ καὶ τὴ γλυκάδα τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. 'Ο οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ σμίγουν νὰ δοξάσουνε τὰ γεννητοῦρα τοῦ μεγάλου Θεοῦ πῶς ταπεινὰ γεννήθηκε σὲ μιὰ σπηλιά, πῶς μοναχὰ γὰρ μάντρα μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ. Τί μυστήρια κρύβονται ἀποκάτω σ' αὐτὰ τὰ ἀπλά περιστατικά! 'Ο κόσμος τὴν ὥρα πῶς γεννήθηκε ὁ Χριστὸς ἔμοιαζε στὰ κλήθια μὲ σπηλιά σκοτεινισμένη καὶ ἔρημη, χωρὶς φῶς, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς χαρὰ, βαρυστοιμένον, καταπλακωμένον ἀπὸ σκοτούρες καὶ ἐννοίαι, ἀπὸ τρομάρες καὶ φόβους, σπηλιὰ πῶς μέσα τῆς μοναχὰ ζῶα κατοικιάζανε, ζῶα πῶς ἄλλο σκοπὸ ἢ ζωὴ τους δὲν εἶχε παρὰ τὸ φάγε καὶ τὸ πιεῖ, καὶ κλείψῃ καὶ ἀρπαξῆ, καὶ σκότωσε καὶ πόρνεψε. Καὶ ὁ Θεός, ὅπου ἀγάπησε τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἰδῇ γὰρ πάντα χαμένον στέλνει τὸ Γιό του τὸν μονακίβον νὰ γεννηθῇ ἀπ' τὴ γλυκειὰ Παρθένα μέσα στὴ μαύρη καὶ σκοτεινὴ σπηλιὰ τῆς Βηθλεὲμ. Ἡ σπηλιὰ κείνη τὴ βραδεῖα ἐστάθηκε εἰκόνα καὶ ἀντιπρόσωπος ὅλου τοῦ κόσμου. 'Ἐτσι καὶ αὐτὸς ἦταν μαῦρος καὶ σκοτεινός καὶ ἔτσι ἀνάμεσα του γεννήθηκε τὸ λαμπερό, τὸ ἀβασιλευτο ἀστὲρ, ὁ Χριστὸς, πῶς ἔμελλε νὰ σκοπίσῃ ἀνάμεσα στὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τὸ φέγγος τῆς θεϊκῆς του βασιλείας. 'Ο κόσμος ἐδέχθηκε μέσα στὴ σκοτεινιά του τὸ Λυτρωτὴ του ὁ οὐρανὸς χαρούμενος, πῶς ἔβλεπε νὰ ξεπροβάλλῃ τῆς γῆς ἡ σωτηρία, μ' ἀγγελικὲς φωνὲς χαιρετᾷ τὴ δοξαμένη γέννηση, πῶς ἤρπε νὰ φέρῃ στὸν ἄνθρωπο εἰρήνην.

Εἰρήνη ἐπὶ γῆς! Χαίρου καὶ εὐφραίνου δυστυχισμένη ἀνθρωπότη! Νικηταί, πῶς ἐζητήσατε στοῦ πολέμου τὸ ματοκύλισμα, στοῦ χλιμίντρισμα τῶν ἀλόγων, στοὺς βρόντους τῶν σπαθίων, στὴν ὄχληση καὶ τὰ φονικά τὴν εὐτυχίαν σας καὶ δὲν τὴν ἤρατε, ἐλάτε νὰ μάθετε πῶς ἡ εὐτυχία σας αὐτὴ εἶναι κρυμμένη στὸν κόρφο τῆς εἰρήνης, ὅπου φέρνει τὸ Θεϊκὸ Παιδί. Νικημένοι τῆς γῆς, ὅπου μὲ τὸ αἶμα τοῦ θανάτου σας, μὲ τῆς σκλαβιάς καὶ τῆς ἀτιμίας τὰ δάκρυα καὶ τὸν ἴδρω ἔποτίσατε τὴ δάφνη τῶν ἀγρίων νικητῶν, ἐλάτε νὰ ξεκουραστῆτε καὶ ν' ἀνασάνετε λεύτερα καὶ χωρὶς φόβο ἀποκάτω στὸν ἴσκιον τῆς εἰρηνικῆς ἐλπίδος ὅπου φυτεῖται τῆς Βηθλεὲμ τὸ βρέφος! Μεγάλοι τῆς γῆς ἐλογηθήκατε ὡς τὰ τώρα, ὅσοι μὲ τὴ σπάθα τους τὴν ἐγεμίσανε σκοτωμούς καὶ συντρίμματα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μεγάλοι θὰ εἶναι τῆς εἰρήνης οἱ δουλευτάδες, καὶ ὅσο ἡ ἀπομωρωμένη ἀνθρωπότη θάνοιγῃ τὰ μάτια τόσο θὰ μακραίνῃ ἀπὸ τὰ ματωμένα ἔργα τοῦ πολέμου, καὶ

τόσο θάγαπῃ καὶ θὰ σφιχταγκαλιάζῃ τῆς εἰρήνης τὰ κατορθώματα, ὅσο πῶς νῆστη μιὰ ἡμέρα, πῶς θὰ λέγῃ μὲ τρομάρα τὸ ἔνομα τῶν μιὰ φορὰ δοξαμένων ἀντρῶν τοῦ πολέμου καὶ θὰ τὰ καταριέται καὶ θὰ δοξολογᾷ μοναχὰ τὸ ἔνομα τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδας, τῆς πίστεως, τῆς προκοπῆς.

'Αλλὰ γιατί σὲ βοσκὸς πρωτακούστηκε ἡ ἀγγελικὴ μελωδία; Γιατί ἀπ' αὐτοὺς σὰν βουνίστιους, ὅπου ἦταν οἱ πῶς ἀπολίτιστοι τοῦ καιροῦ τους, ἔπρεπε νὰρχίσῃ τὸ ξανακαινούργωμα τοῦ κόσμου, μιὰ καὶ ὁ πολιτισμὸς του φάνηκε πρόστυχος καὶ ἀδύνατος νὰ πιτύχῃ τὸ σκοπὸ του, νὰ κάμῃ εὐτυχὴ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ μελωδία τῶν ἀγγέλων ἴστων βοσκῶν τ' αὐτὰ εἶναι ἡ καταδικὴ τοῦ παλαιοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὸ λέγει ἡ ἴδια καθαρὰ καὶ διάφανη: Δοξακίμενος νᾶναι ὁ 'Υψίστος Θεὸς μοναχός, καὶ ὄχι κείνα πῶς δοξάζει ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δύναμη καὶ πλοῦτη καὶ παλληκαριές καὶ κυριέματα καὶ φαγοπότια καὶ καλοπέρασες μοναχὰ στὸ Θεὸ πρέπει ἡ δόξα σὲ τίποτα ἄλλο.

'Η γῆ δόξα τῆς καὶ σκοπὸς τῆς καὶ εὐτυχία μοναχὰ τὴν εἰρήνην πρέπει νὰχῃ ἀποκάτω ἀπ' τὴς φτερουγῆς τῆς προκίβει ὁ κόσμος, καὶ τότε μοναχὰ θὰ ξεπροβάλλῃ ἀληθινὸς πολιτισμὸς, ὅταν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη βασιλέψῃ ἡ εἰρήνη τότε θὰ εἰπῇ πῶς ὅλος ὁ κόσμος ἀδερφώθηκε, πῶς ἔγινε αἰμία ποιμὴν εἰς ποιμὴν». Αὐτὴ ἡ εἰρήνη εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ καλὴ προαίρεση, ἡ εὐδοκία του, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. 'Ἐτσι λοιπὸν οἱ 'Αγγελοὶ πρωτοφάλανε στοὺς ἀπλοῦς βοσκὸς τὴ μεγάλη ἐντολή, ὅπου πῶς ὕστερα κήρυξε κείνος πῶς γεννήθηκε κείνη τὴ βραδεῖα, ὁ Χριστὸς, «Νάγαπᾷς τὸ Θεὸ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δικὴ σου εὐτυχία.

Μοναχὰ, ὅταν ἡ ἀνθρωπότη ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω τῆς τὴς πονηριές καὶ τὴς κακομοιριές τῆς, ὅταν καταλάβῃ πῶς ἀπ' τὴν εὐλιπείαν καὶ τὴν ἀγάπη κρέμεται ἡ ἀληθινὴ τῆς εὐτυχίας καὶ προκοπῆς, τότε καὶ αὐτὴ θ' ἀποχτήσῃ ἀγγελικὲς φτερουγῆς καὶ θὰ ψάλλῃ τὴν ἀθάνατη ψαλμωδία στὸν εἰρηνικὸ καὶ ἡμερὸ τῆς Βηθλεὲμ Βασιλεία.

Δόξα ἐν 'Υψίοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΣΕ ΤΑΦΟ ΚΟΡΗΣ

Εἶσον τῶν οπλάγων μου ἡ χαρὰ
ὄχιτὼ καὶ δέκα χρόνια
μὰ μόνη μ' ἔθλιψες φορὰ,
ὅμως μὲ θλίψῃ αἰώνια.

Λ' Α.